

Alena Valová

moje lásky

|4|

BÝT HVĚZDA ZÁŘIVÁ
SVÉ TEPLO JINÝM DÁT
SRDCE ZIMOMŘIVÁ
SMĚT POHLADIT A HŘÁT

POTŮČKEM ČISTÝM BÝT
KE SVLAŽENÍ ÚST
LÁSKY SEMÍNKO MÍT
S NÍM DO DUŠÍ VRŮST

ALENA
VALOVÁ

m o j e
l á s k y
4

2017

Milí přátelé,

*máte v rukou už čtvrtý díl ze série
MOJE LÁSKY*

Když jsem začala psát texty na hudbu Romana Straky, ani ve snu by mě nenapadlo, že jich nakonec bude na pět (ne zrovna útlých) publikací. (Dřív tento autor spolupracoval s mnoha textaři, velmi brzy už nechtěl svěřovat svoji muziku nikomu jinému).

Pokud si vzpomínám, už před desítkami let, po první padesátce vytvořených textů jsem si myslela, že mě už nic nového nemůže napadnout. Ale stačilo, aby některý z hudebních skladatelů poslal noty s názvem skladby nebo poznámkou, o čem by to asi mělo být a po každé to spolehlivě zafungovalo jako spouštěcí mechanismus – při čtení not jsem je „slyšela“ a další písnička byla co nevidět na světě...

Ale snad nebyl ztracený ten čas věnovaný notám a textům, když se pak podaří stvořit něco, co (doufám) někomu přinese radost, co potěší nebo přinutí na chvíli se zastavit a popřemýšlet...

Budu moc šťastná, když tomu tak bude i tentokrát.

Vaše Alena Valová

Ing. Roman STRAKA

je český autor, žijící ve Vídni. Kromě toho, že píše hudbu i texty různých hudebních žánrů (vč. muzikálu), zpívá, dělá baviče, moderuje, od dětství hraje koncertně na akordeon, ještě aranžuje pro různá hudební seskupení. V poslední době dokonce hraje na vlastnoručně vyrobenou pilu a dudy.

V Bulharsku má dívčí kvartet DIANA, který hraje jeho muziku nebo jeho úpravy. Už dlouhá léta spolupracuje asi s dvacítkou hudebních vydavatelů v Rakousku, Německu i jinde. Jeho skladby se už počítají ne na stovky, ale na tisíce...

Koncem listopadu 2010 mi od něj přišel první e-mail – někde na internetu zahlédl moje jméno. To, že píšu texty a verše, hraju na harmoniku, zpívám a taky

moderuji – proč ne. Takových žen je víc. Ale jak sám uvedl: „*ženská jako autorka hudby...*?“ No tak mi Roman napsal – od té doby naše e-mailová pošta mezi Vídní a Viganticemi přes PC běží vesele dál. Jenom jsme velmi brzy od počátečního vzájemného poznávání přešli do aktivní tvorby. Dřív spolupracoval s mnoha textaři, poslední roky svoji muziku svěřuje výhradně mně. Asi i proto, že v 99 % skladeb odpovídají texty délkám not.

Dnes už má naše „autorská dvojice“ na svém kontě 1056 skladeb (k 31.1.2016) s rozmanitými náměty, které mají velkou šanci oslovit široké spektrum diváků různých věkových kategorií a výrazně zpestřit i obohatit repertoár větších kapel i menších hudebních skupin nebo sólistů.

Vydali jsme první z třídílné série zpěvníků pro děti (po 12 písních), určené pro nižší ročníky základních škol a pro MŠ – předškoláky. Další dva díly čekají na své vydavatele (sponzory) stejně jako dva zpěvníčky písní o růžích, případně CD z našich vánočních skladeb, pro maminky nebo výběr písní o lásce, přátelství, vztahu k rodnému kraji i k muzice.

Knížky – MOJE LÁSKY 2 až 5 – to jsou vlastně sbírky mých textů na Romanovu muziku (kromě oddílu minibonusů.) Názvy skladeb si Roman určuje sám, jsou součástí notového zápisu, zaslaného k textování. Určitý nesoulad ve frázování a odchylky v rytmu veršů jsou dány autorovým velmi specifickým přístupem ke tvorbě melodií.

A.V.

T E X T Y

na hudbu

**ROMANA
STRAKY**

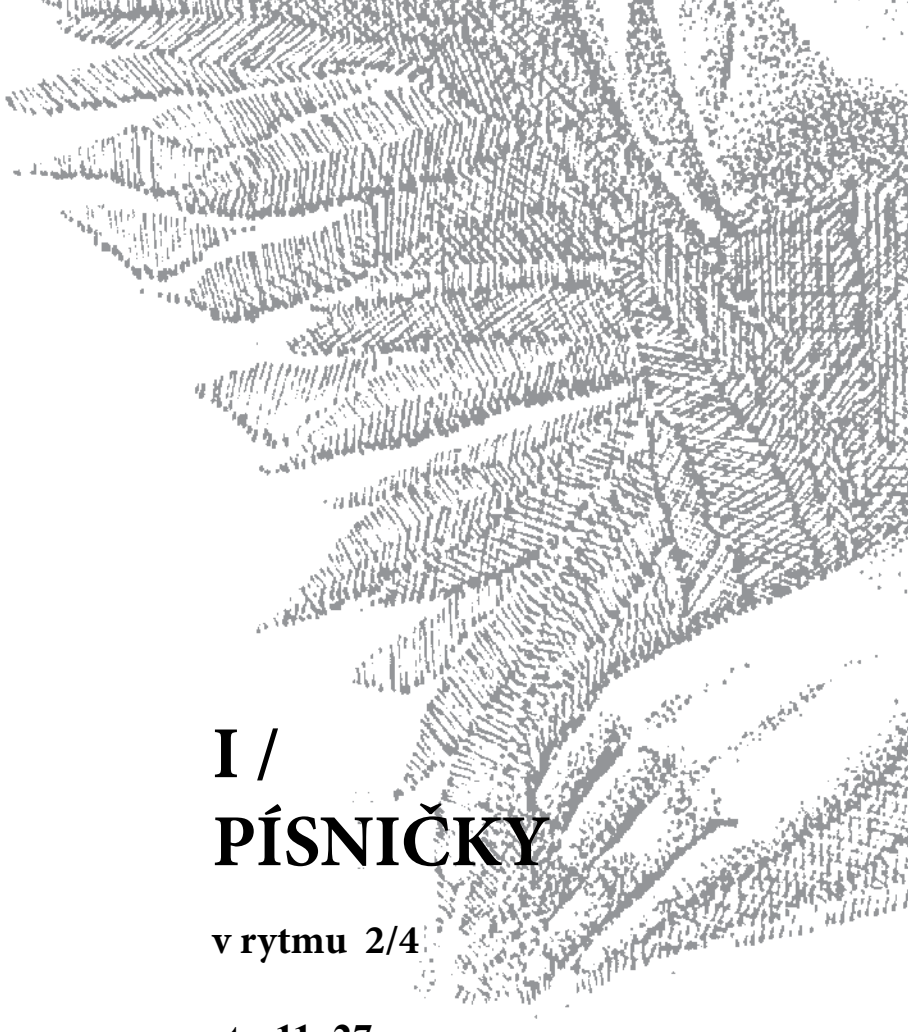
str. 11–274

I /
PÍSNÍČKY
v rytmu 2/4

II /
PÍSNÍČKY
v rytmu 3/4

III /
PÍSNÍČKY
v rytmu 4/4

IV /
MINIBONUS
(A.V.)

I / PÍSNÍČKY

v rytmu 2/4

str. 11–27

**AŽ
ZAPRŠÍ**

Ať si leje čím dál víc,
hromů, blesků sebevíc,
jen ať je hic –
podhoubí se zaparí...

S nebývalým elánem
objeví se nad ránem,
s košíkem a kudlou
vyrojí se houbaři.

Až zaprší –
(natolik se znám) –
zamíří mé kroky do lesa.

Na návrší,
kde svoje místo mám,
mé houbařské srdce zaplesá.

Po kolenou v trávě
lezu pod břízky
pro masáky, hříbky, bedly vonící –
ty budou právě
dobré na řízky,
ještě zbude na smaženici.

HÁJOVNA Zlobí se snad na celý svět,
sedává na posedu –
že má dceru jak z růže květ,
nеспouští ji z dohledu.

Asi už nám pan hajný stárne,
když neví, že má to marné –
že sám taky kdysi lásky měl,
už na to zapomněl.

Blízko hájovny
je tam hájíček,
čeká tam pohledný
na svou milou šohajíček.

Nemůže pan hajný
vzít ho na mušku –
pochořil, že má rád
jeho pěknou dcerušku.

**JAK
ODPOVÍŠ?** Tváře máš, moje milá, zardělé,
když ti chci něžnou pusou dát
a já chtěl bych říkat nesměle
lásko moje, mám tě rád.

Vždyť ty mé city
dávno sama znáš,
mému srdíčku poroučíš –
když se zeptám
zda mě ráda máš,
jak mi na to odpovíš?

**VESELÁ
POLKA** Jezdíme do města nebo dědiny,
nepropásnem koncert ani jediný.
My prostě milujem hezké písničky,
prošlapeme všecky chodníčky.

Rok co rok projedem českou zem,
stovky kilometrů
v zimě v létě za kapelou.
Na každý festival rádi přijedem,
tam, kde hrají polku veselou.

KAPITÁN Končí den
a já v té chvíli
volám sen,
když touha sílí...

Za mraky
schovává se měsíc bílý,
tiše volám
přijď, můj milý.

O důkaz tvé lásky loudím,
napořád zůstaň tu se mnou,
pak nikdy nezabloudím –
jako maják
tvoje oči září tmou.

Racek, co v oblacích lítá,
nese ti mé pozvání,
v přístavu tě se mnou vítá
svítání.

K obzoru tam za oceánem
lákají dálky, tak se mnou pojd' –
na plavbě za štěstím
bud' mým kapitánem,
k cíli ved' mou lod'...

MUZIKANTI Tradá, tradá, tradá –
HRAJTE hlásí křídlovky jasný hlas,
NÁM každý, kdo smutkem strádá,
za kapelou pojd', už je čas.

Hudební pozvání
posílá svým
štěbetáním klarinet –
jak jen tu zprávu oznámí,
jdeme všichni
do hospody hned.

Muzikanti, hrajte nám
polku, kterou máme rádi –
já vám za to krejcar dám,
ať vám to pořád ladí.

Hrajte, pane kapelníku,
už se pro vás pivo točí –
kdo má rád správnou
českou muziku,
při tanci to roztočí.

NÁLADOVÁ Pro každého, kdo by smutku
2 chtěl sbohem dát,
nejnovější dobrou zprávu mám –
přece naši hezkou polku
má každý rád,
kapela ji přivezla i k vám.

Kdo má v srdíčku
českou písničku,
nemůže a nezůstane
jen tak v koutě stát!

Už je plný sál,
tak ať vejde dál,
kdo chce celou noc
protancovat.

Poslouchejte,
muzikanti vás všechny zvou
na setkání
s dobrou náladou.

NOVÁ Jazyk rozváže,
HOSPODA je kouzelný,
smutky, trápení
snadno vyléčí –
že to dokáže
půllitr orosený,
to všichni štamgasti
rádi dosvědčí.

Pár přátel mít,
s úsměvem žít,
k tomu vždycky patřilo
dobré pivo pít.

Kam zítra jít?
Je to hotový
do nové hospody
jdem na sudový.

PUCLICE Štíhlá tedy nebyla
jak proutek vrbový
spíš víc, než buclatá –
měla ale krásné oči,
úsměv medový
a srdce jako ze zlata.

Všem klukům z vesnice
učaroval oči třpyt,
kdo ji znal, každý ji chtěl mít –
já o své lásce
jí hezká slůvka bál se říct,
asi to tak mezi námi mělo být...

Jí bylo tak patnáct
a mně možná o rok víc
a toužil jsem ji políbit.

Mládí, doba her
i malin nezralých,
slunce i mráz.
Čas pádí – není fěr,
že v duši nechá stín
každému z nás.

Taky šrám na srdci mám –
na Chodsku vesničku znám,
dívčí tam zazníval smích,
míval jsem lásku
tam v Puclicích...

Vítám její zář,
svítí mi tmou
ten ohýnek –
vídám její tvář
zahalenou
do vzpomínek...